

DE GEWELDIGE DOKTER PAUL

Klucht in drie bedrijven

door

HENK ROEDE

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE GEWELDIGE DOKTER PAUL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK ROEDE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Dokter Paul - Dierenarts die net een praktijk heeft overgenomen. Hij heeft hiervoor heel wat moeten investeren en gaat vol goede moed aan de slag. Is casual gekleed, met een witte doktersjas er overheen.

Liesbeth - Was de assistente van de oude dokter en is dat nu van de nieuwe. Een zeer wettig iemand. Ze heeft het haar strak in de knot en op haar neus een strenge bril.

Van Meulen - De dierenarts die zijn praktijk over heeft gedaan aan Paul. Zeer gemakzuchtig ingestelde man, die overal niet te zwaar aan tilt. Loopt er deftig gekleed bij.

Arie - Een oud maar kras boertje die samen met zijn vrouw een paardenfokkerij heeft. Loopt in een bodywarmer en heeft een cap op.

Corrie - De vrouw van Arie. Een krasse dame op leeftijd. Ze is dol op paarden. Ze loopt in paard rijkleding, inclusief zweepje.

Rebecca - Een sympathieke, vlotte en vrijgezelle vrouw. Vlot en modern gekleed en gekapt.

Rita - Ex van Paul, die hem nog steeds het leven zuur maakt, maar ze wil hem eigenlijk terug. Ze leeft niet helemaal in de werkelijkheid. Vlot en modern gekapt en gekleed. Ze straalt iets uitdagends uit.

Berend - Een iets wat sullige biologieleeraar. Heeft vrij lang en onverzorgd haar en loopt in slobberbroek en veel te grote trui rond.

Wilhelmina - *(Ook te spelen als Willem)* Onnozel typje, die veel te veel beesten in huis heeft genomen. Loopt ook wat raar gekleed er bij. Zit onder de stro *(in het haar en op de kleding)*.

De postbode - *(Zowel rol voor man als vrouw)* Een joviale postbode die steeds binnen komt vallen met post, wat de helft van de tijd open is gemaakt en dus gelezen is. Loopt in postbode-outfit.

Dubbelrol: Corrie en Rita kunnen gespeeld worden door één persoon

INRICHTING VAN HET TONEEL:

Het podium is opgedeeld in links een wachtkamer met een rij stoeltjes en een balie/bureau voor de assistente. Er is een deur van de ingang van de praktijk. Rechts is de spreekkamer van de dierenarts met een bureau, eventueel een behandeltafel en een kast voor medische instrumenten ed. Aan deze kant is een deur naar het woonhuis. Midden op het toneel is een deur, waardoor van de ene kant van het podium naar de andere kant kan worden gegaan. Fictief is hier een muur.

EERSTE BEDRIJF

(Liesbeth zit achter haar balie en is met papierwerk bezig. Wilhelmina zit met een doos op schoot te wachten op een stoel)

WILHELMINA: Dus de eerste dag voor de nieuwe dokter?

LIESBETH: Ja Wilhelmina, het zal me benieuwen...

WILHELMINA: Hoe bedoel je Liesbeth? Heb je er geen vertrouwen in?

LIESBETH: Och... hopelijk gaat het beter dan bij dokter van Meulen. Het ging er altijd maar vreemd aan toe, daar in die spreekkamer!

WILHELMINA: Wat bedoel je?

LIESBETH: Ach, laat maar. Ik heb alweer teveel gezegd! Waar kom jij precies voor?

WILHELMINA: Voor mijn papegaai.

LIESBETH: En wat mankeert er aan dat beest?

WILHELMINA: De kleur...

LIESBETH: De kleur?

WILHELMINA: Ja, daar wilde ik het even met de dokter over hebben.
(Ondertussen is Rebecca binnen gekomen via de ingang deur met een kattenreismand. Ze neemt ook plaats)

LIESBETH: Weer met de poes op spreekuur Rebecca?

REBECCA: Ja, inderdaad.

LIESBETH: En wat scheelt de poes nu weer?

REBECCA: Last van jeuk.

WILHELMINA: Je poes heeft last van jeuk?

REBECCA: Ja, dat zeg ik toch.

WILHELMINA: Daar heeft mijn poes ook wel eens last van. 't Zijn meestal vlooien.

LIESBETH: Dames, we hoeven niet alles te weten van elkaars poes.

WILHELMINA: Heeft die van jou nooit last van vlooien dan?

LIESBETH: *(Geïrriteerd)* Nee, die is helemaal kaal.

REBECCA: Helemaal kaal?

LIESBETH: Ja, ik heb een naaktkat. Ben allergisch voor kattenhaar.

REBECCA: En dan ga je bij een dierenartspraktijk werken?
(Ondertussen is door de huisdeur dokter Paul opgekomen en hij loopt wat te rommelen in zijn spreekkamer)

PAUL: *(In zichzelf)* Zo, heerlijk geslapen, zo de eerste nacht in mijn nieuwe woning. En nu mijn eerste werkdag in mijn eigen praktijk! Een droom komt uit, eindelijk helemaal voor mij zelf aan de slag in het mooiste vak van de wereld. *(Dokter Paul loopt naar de tussendeur en gaat er door naar de wachtkamer)* Goedemorgen

allemaal. Zo Liesbeth, leuk dat we nu eindelijk met elkaar aan de slag kunnen. Hopelijk heb je er net zoveel zin in als ik.

LIESBETH: *(Niet erg enthousiast)* Ja hoor, komt helemaal goed.

REBECCA: *(Tegen Wilhelmina)* Nou, met zo'n knappe dokter zou ik ook wel aan de slag willen.

WILHELMINA: *(Onnozel)* Je bent toch geen dierenartsassistente?

PAUL: En wie was het eerste aan de beurt?

LIESBETH: Dat is Wilhelmina. Ze heeft wat problemen met haar papegaai.

PAUL: Komt u maar verder. *(Dokter Paul laat Wilhelmina voorgaan de spreekkamer in. Vervolgens neemt Wilhelmina plaats voor het bureau en dokter Paul er achter)* Dus, uw papagaai. En hoe heet het beestje?

WILHELMINA: Pietje.

PAUL: Pietje? Dat is eigenlijk toch meer een naam voor een kanarie?

WILHELMINA: Ja, ik dacht eerst ook dat het een kanarie was. Maar toen ging hij groeien... Ik dacht eerst nog dat het gewoon een groter soort misschien was, totdat hij lorre en koppie krauw ging zeggen. Toen dacht ik: Dit is foute boel.

PAUL: Maar een papagaai is toch ook heel leuk?

WILHELMINA: Eerst wel, totdat hij de telefoon na ging doen. Ik loop nu de hele dag voor niets naar de telefoon.

PAUL: Tja, dat is erg lastig, maar daar kan ik helaas niet zoveel tegen doen. Er zit geen aan en uitknop op zo'n beestje.

WILHELMINA: Ik heb toen een andere telefoon gekocht, maar die kon hij de volgende dag ook al na doen.

PAUL: Ja, dat is dan ook geen oplossing.

WILHELMINA: Maar daar kwam ik ook niet voor hoor.

PAUL: Waar kwam u dan wel voor? Wat scheelt er aan Pietje?

WILHELMINA: De kleur.

PAUL: De kleur?

WILHELMINA: Ja, hij is nog steeds groen.

PAUL: Een mooie groene papagaai. Wat is daar mis aan?

WILHELMINA: Ik wilde graag een gele, maar die man van de winkel zei dat deze gewoon nog niet rijp was...

PAUL: Ik ben bang dat dat niet zo werkt met een papagaai Wilhelmina. Ook daar kan ik helaas niets aan doen. Enige wat je kunt doen is hem oververven. *(Ondertussen is dokter Paul opgestaan, geeft Wilhelmina een hand en leidt haar naar de tussendeur. Paul blijft in de deuropening staan)*

WILHELMINA: *(Peizend)* Oververven... *(Enigszins beteuterd loopt Wilhelmina met haar doos de spreekkamer door naar de*

ingangsdeur)

PAUL: *(Tegen Liesbeth)* Deze eerst klant was gratis hoor. Dit stelde niet zo veel voor. *(Wilhelmina gaat via de ingangsdeur af)*

LIESBETH: Gratis? Dat begint al goed. Als hij maar weet dat ik hier niet gratis zit.

PAUL: En wie is er nu aan de beurt.

LIESBETH: Wat denk je nu zelf? D'r zit er maar eentje.

PAUL: *(Tegen Rebecca)* Dag mevrouw, waar kan ik u mee van dienst zijn.

LIESBETH: Dat is Rebecca en haar poes heeft last van jeuk. *(Rebecca gaat door de tussendeur, de spreekkamer in en neemt plaats)*

PAUL: Dus je poes heeft last van jeuk.

REBECCA: Ja, ik kan er 's nachts niet van slapen.

PAUL: Dan moeten we er wat aan doen. Zal ik er eens naar kijken? *(Wijst naar de kattenreismand)*

REBECCA: Ja graag! *(Rebecca ziet niet dat Paul naar de kattenreismand wijst en ze staat op en zal haar broek naar beneden doen)*

PAUL: Ho! *(Stottert en hikkend)* Wacht! Wat is dit?!

REBECCA: Hoe wil u er anders naar kijken?

PAUL: Toch niet naar die poes!

REBECCA: *(Geschrokken en beschaamd)* O, wacht, u dacht dat het om mijn kat ging?

PAUL: Dat zou ik wel denken ja! Ik ben een dierenarts! En u heeft een kat bij zich! Wat is dit in hemelsnaam!

REBECCA: O, wat gênant! De oude dierenarts heeft u niets verteld?

PAUL: Ik weet niet waar u het over heeft! Ik heb van hem een dierenartsenpraktijk over genomen. Tenminste, dat dacht ik!

REBECCA: Laat dan ook maar! Ik schaam me dood. Ik moet gaan! *(Rebecca beent zo vlug als ze kan door de tussendeur naar de wachtkamer)*

PAUL: Vergeet je poes... die kat niet! *(Rebecca keert zich om en graait ruig de kattenreismand uit de spreekkamer en gaat weer vlug naar de wachtkamer)*

LIESBETH: En? Komt het weer goed met je poes?

REBECCA: Ik denk het niet! *(Rebecca gaat vlug af via de ingangsdeur. Inmiddels steekt dokter Paul zijn hoofd door de deur in de wachtkamer)*

PAUL: *(Peinzend in zichzelf)* Dat was toch een raar verhaal.

LIESBETH: Waarom hield ze zo krampachtig haar broek omhoog?

PAUL: Dat is een raar verhaal.

LIESBETH: Dat ben ik wel hier gewend. Vertel!

PAUL: Wist jij misschien of je oud-werkgever er... *(Op dat moment gaat de woonhuisdeur open en komt en komt dokter van Meulen op)*

VAN MEULEN: Ah! U was al begonnen zie ik. *(Dokter Paul schikt van dokter van Meulen, sluit de tussendeur en draait zich om)*

PAUL: Inderdaad, de eerste cliënten zijn al geweest. Maar wat doet u in mijn huis?

VAN MEULEN: O, ik had nog een reservesleutel van de woning. Ik dacht dat dat wel eens handig kon zijn.

PAUL: Maar u woont nu toch ergens anders? Ik heb de praktijk, inclusief woning van u overgenomen...

VAN MEULEN: Ja en? Wat probeer je daar mee te zeggen?

PAUL: Dan moet u de sleutels allemaal inleveren.

VAN MEULEN: Ach, dat hoeft toch helemaal niet. Nee, het lijkt me juist heel verstandig dat ik nog een sleutel heb. Je weet maar nooit waar dat nog eens goed voor is.

PAUL: Ja maar...

VAN MEULEN: Scheelt me nu al een paar meter om lopen. Dit hier was korter, dan dat ik naar de ingang van de praktijk moest lopen. Ik zou al wat eerder komen, nog voor dat je de deur open zou doen, maar ik kon helaas niet eerder. Ik moest namelijk nog even heel nodig naar het toilet.

PAUL: Dat hoef ik niet allemaal te weten hoor.

VAN MEULEN: Jawel, want ik wilde je even vertellen dat nu je toiletpapier bijna op is.

PAUL: U ging naar mijn toilet?

VAN MEULEN: Ja, want ik kwam er toch toevallig langs, omdat ik naar jou toe ging. En mijn eigen toilet had ik net schoongemaakt. Ruikt weer heerlijk naar lavendel. Die van jou nu trouwens niet meer. Misschien moet je daar even wat aan doen.

PAUL: Ik zou toch echt heel graag mijn sleutel...

VAN MEULEN: *(Breekt Paul af)* Ik dacht: ik moet hier toch even naar toe. Het is misschien toch verstandig dat ik je nog even wat bijpraat over het reilen en zeilen hier in de praktijk. *(Dokter van Meulen heeft inmiddels plaats genomen op de plek waar de dokter hoort te zitten)* Neem gerust plaats *(wijst naar de stoel die er voor de cliënten staat)*

PAUL: *(Die plaats neemt)* De eerste twee cliënten waren wel bijzonder inderdaad.

VAN MEULEN: Wie waren het precies?

PAUL: Een vrouwtje, waarvan ik de naam even niet meer weet, die

een papegaai had. En de kleur van het beestje beviel haar niet...

VAN MEULEN: O, dat moet Wilhelmina geweest zijn. Een niet al te snugger mensje, beetje raar gekleed?

PAUL: Ja, inderdaad.

VAN MEULEN: Die zal je hier nog wel vaker zien. Ze heeft thuis zowat een complete dierentuin. En zelf is ze de raarste vogel van het hele stel.

PAUL: Dat was nog niet het raarste geval wat ik heb meegemaakt vanmorgen.

VAN MEULEN: O, dat kan. Het is een bijzonder dorp hier. Neem nu je assistente. Ik heb haar ooit welleswaar zelf aangenomen. Maar, o, wat een moeilijk vrouwtje. Alles moet altijd precies volgens de regels. Ach en ik denk juist altijd maar zo: regels kun je ook wel een beetje vrij interpreteren. We komen al om in de regeltjes, wees er dan maar creatief mee. Maar goed, je tweede cliënt was ook een raar geval?

PAUL: Ja precies. Daarna kwam een vrouwtje met een kattenreismand. Maar de poes die er in zat, die mankeerde niets. Het ging om een andere poes... denk ik...

VAN MEULEN: Aha, op die fiets. Dat is nu precies waarvoor ik kwam.

PAUL: U heeft ook al last van jeuk!

VAN MEULEN: Jeuk? Nee, ik moet je nog iets vertellen. Wat ik helaas nog niet eerder kon doen, (*in zich zelf*) want dan was misschien de koop niet doorgegaan. (*Nu weer tegen Paul*) Het zit namelijk zo, dit is natuurlijk niet een erg groot dorp en voor een dierenarts valt het niet mee om hier een volledig bestaan te hebben.

PAUL: Maar de jaarrekeningen die u heeft laten zien, zagen er keurig uit!

VAN MEULEN: Ja, dat klopt. Ik ben namelijk op een bepaalde behoefte in het dorp in gaan spelen. Er is in dit dorp namelijk geen huisarts...

PAUL: Ja, en?

VAN MEULEN: Daar lag dus een kans voor mij om wat bij te verdienen.

PAUL: (*Denkt eens diep na*) Oh... dus... u deed dat er wat bij?

VAN MEULEN: Ja, precies! En daardoor kon ik toch een leuk inkomen uit deze praktijk halen. Dat heb ik dan weer goed op zij gezet en nu kan ik, dankzij mijn bekwame financiële adviseur rentenieren!

PAUL: Maar dat kan toch niet?!

VAN MEULEN: Als je het allemaal goed belegd, dan wel.

PAUL: Nee, dat bedoel ik niet. Om als huisarts spreekuur te houden!
Daar hebben u en ook ik niet de papieren voor!

VAN MEULEN: Ach, kom. We mogen alle dieren behandelen van een cavia tot een circusolifant. Dan kan er toch nog wel eentje bij? Een mens is uiteindelijk lichamelijk ook eigenlijk gewoon een dier.

PAUL: Nee! Dat zie ik geheel anders! Daar ga ik niet in mee. Dat vind ik zeer verwerpelijk!

VAN MEULEN: Je lijkt je assistent Liesbeth wel. Haar heb ik er nooit over verteld hoor. Zij mag het absoluut niet weten, dan neemt ze waarschijnlijk de benen. Of nog erger, gaat ze naar de politie. Daarom zeg ik ook altijd tegen de mensen dat ze hun huisdier even mee moeten nemen, voor de schijn.

PAUL: Ik val zowat van mijn stoel. En u denkt dat ik er maar gewoon mee door ga? Met dit aanrommelen?

VAN MEULEN: *(Staat op uit zijn stoel)* Dat moet je natuurlijk helemaal zelf weten, het is nu jouw praktijk...

PAUL: Inderdaad!

VAN MEULEN: ...maar de bank zal wel elke maand zijn geld willen hebben. Dus zonder die extra inkomsten ga je het helaas niet redden, lijkt me.

PAUL: Dat zullen we nog wel eens zien! *(Van Meulen loopt weer naar de huisdeur)* Waar gaat u heen? U kunt ook via de praktijk er wel uit.

VAN MEULEN: Dat zou wel kunnen, maar ik had even koffie gezet en zag dat je nog een lekker gebakje in de koelkast had staan. *(Dokter van Meulen loopt door de deur en slaat hem snel dicht, voordat dokter Paul kan reageren. Die blijft stomverbaasd achter. Inmiddels is Rita de wachtkamer binnen gekomen. Ze loopt met haar handen haar rug ondersteunend en met de buik omhoog. Onder de kleding heeft ze een kussen, zodat ze zwanger lijkt. Hijgend en puffend komt ze binnen)*

PAUL: Tjonge jonge, waar ben ik nu weer beland? *(Loopt ondertussen naar de tussendeur en zet hem op een kier)* Volgende graag! *(Rita staat moeizaam op en loopt moeizaam naar de tussendeur)*

LIESBETH: Mevrouw, waarvoor komt u hier langs?

RITA: Voor dit hier! *(wijst naar haar buik)*

LIESBETH: Wat denkt u wel! We zijn geen verloskundigenpraktijk!

RITA: Nee, dat zie ik ook wel, maar ik moet Paul zien! *(Loopt naar de tussendeur)*

LIESBETH: Maar dat gaat zo maar niet! *(Rita gaat door de tussendeur. Liesbeth was nog opgestaan, maar gaat weer zitten)*

Het gaat hier al bijna raarder dan bij de vorige dokter. Wat is dat toch met die dierenartsen?

PAUL: *(Staat met de rug naar de deur wat te rommelen op het bureau en ziet niet wie binnen komt)* Wat kan ik voor u doen?

RITA: Nou, eigenlijk is het al gebeurd.

PAUL: *(Draait zich om en ziet de dikke buik)* O nee! Dit gaat me te ver! Hier ben ik niet voor opgeleid!

RITA: Niet voor opgeleid!? Dat zei je acht maanden geleden ook niet, Paul!

PAUL: Rita! *(Herkent haar nu)* Wat doe jij hier!

RITA: Wat ik hier doe?! Wat ik hier doe?! Je bent er stiekem tussenuit geknepen en...

PAUL: Nee Rita, wij zijn uit elkaar. Onze relatie is over en dat is al maanden zo!

RITA: Het is pas over als IK zeg dat het over is! En kijk eens! *(Wijst op haar buik)* Je kunt er nu niet meer onderuit!

PAUL: Is dat van mij?

RITA: Dat?! Ja, DAT is van jou. *(Barst dan in huilen uit)* Je kunt mij toch niet verlaten, nu ik ons kind hier bij mij draag?

PAUL: En de buurman dan?

RITA: Eh... o dat. Nee, daarvan is het niet. Die was ooit al eens geholpen. *(maakt een knipbeweging met haar vingers).*

PAUL: En die barman dan?

RITA: Nee, die was impotent.

PAUL: En die loodgieter?

RITA: De loodgieter? O ja, die... Nee, eh... die had ook wat problemen in zijn leidingwerk.

PAUL: Misschien van nog iemand anders waarvan ik geen weet had!

RITA: Nee, van die andere zestien mannen was het ook niet en van die drie vrouwen kan het al helemaal niet en dan was er nog één waarvan ik niet precies weet of het een man of een vrouw was...

PAUL: Alsjeblieft Rita, dit wil ik allemaal niet horen! Ga naar huis. Bouw een leven voor je zelf op en laat mij met rust!

RITA: Ik zal je even wat rust gunnen zodat je de nieuwe situatie kunt overdenken *(loopt naar de tussendeur)* Maar zo gemakkelijk kom jij niet van mij af mannetje! Ik heb een kamer in het allerbeste hotel van het dorp hier geboekt en...

PAUL: *(Verbaasd en met zijn hoofd ineens bij heel iets anders)* Is hier dan een hotel?

RITA: Eh... nou... het is eigenlijk een bed en breakfast en...

PAUL: Een hotel leek me al wat raar, maar leuk dat er een bed en breakfast is.

RITA: Nou, eigenlijk is het meer een kamertje bij een boerderij waar die mensen toch niets mee deden... (*dan weer fel*) Maar daar gaat het helemaal niet over! (*Gilt het uit*) Jij hoort nog van mij Paul!

PAUL: Dat doe ik al (*trekt een pijnlijk gezicht en grijpt naar zijn oren. Rita draait met een ruk om en beent zich een weg door de wachtkamer, beseft dan ineens weer dat ze "zwanger is" en verlaat puffend en hijgend het toneel via de ingang deur*)

LIESBETH: Wat was dit nu allemaal weer? Het was totaal niet duidelijk met wat voor beestje ze langs kwam.

PAUL: Dat is zelf een beest! En door mij niet meer te helpen! Dat was mijn ex en ik wil niet weer dat je haar zomaar doorlaat.

LIESBETH: Ja hallo, ik ben geen uitsmijter.

PAUL: Dan zeg je maar dat ik er niet ben. (*Arie komt binnen*)

ARIE: Aha, de nieuwe dokter!

PAUL: Klopt, en waar kan ik u mee helpen?

ARIE: Met de fokkerij.

PAUL: (*Verslikt zich en trekt wit weg*) Met de fokkerij? O nee toch?

LIESBETH: Arie heeft een paardenfokkerij. Echte raspaarden. Heb je die mooie zwarte Arabier nog?

ARIE: Ja hoor, maar hij staat wel te koop.

LIESBETH: Prachtig beest. (*Tegen Paul*) Mijn vriend en ik hebben hem al eens bekeken.

ARIE: Maar dat is wel één van mijn toppers. Die moet een behoorlijke bedrag opleveren, voordat ik dat paard laat gaan.

LIESBETH: (*Verwaand*) Mijn vriend is behoorlijk vermogend hoor.

ARIE: Als jullie er uit zijn, dan hoor ik het wel (*wrijft ondertussen in zijn handen*). Maar eerst moet ik deze man (*wijst naar Paul*) even spreken.

PAUL: (*Komt weer tot rust*) Paardenfokkerij. Dat zal wel lukken. Komt u verder. (*Paul gebaard dat Arie mee kan lopen naar zijn spreekkamer. Samen gaan ze naar binnen en sluiten de deur*) Gaat u zitten (*Gebaard naar de stoel en neemt zelf plaats achter het bureau*) Hoe gaat het met de paardenfokkerij?

ARIE: Ja prima, de hengsten hebben niets de klagen... Maar mijn eigen merrie kijkt niet meer naar mij om... Het is een hele stap voor mij om daarvoor hier te komen...

PAUL: Ach, het is gewoon business dat paardenfokken toch? Maar heeft u maar één merrie? Is dat niet wat weinig voor een paardenfokkerij?

ARIE: Nee, natuurlijk niet! Ik praat er moeilijk over, maar het gaat om mijn eigen merrie, begrijpt u wel?

PAUL: U pacht de fokkerij, de meeste paarden zijn van een ander?

ARIE: *(Inmiddels gefrustreerd)* Dokter, u begrijpt het toch ook wel dat ik het niet over de paarden heb!

PAUL: O nee! U ook al! Ik heb vandaag nog maar één consult gehad die met een echt dier kwam. En dat ging ook nog over een papagaai, die de verkeerde kleur had! Waar ben ik hier in beland! Van dit soort problemen heb ik toch helemaal geen verstand?

ARIE: Moet u eens goed luisteren! Als u mij niet kunt helpen, dan ga ik in vervolg ook met alles wat met mijn echte paarden te doen heeft naar een ander!

PAUL: Naar een huisarts zeker...

ARIE: Ik ben altijd de grootste klant van dokter Van Meulen geweest en zo'n klant wilt u vast niet kwijt.

PAUL: Nee natuurlijk niet, maar ik ben een dierenarts! *(wanhopig)* Hoe moet ik u helpen met uw probleem?

ARIE: Ik ben een man die opgegroeid is, dicht bij de natuur. Tussen mens en dier zijn meer overeenkomsten dan verschillen, dat moet u toch weten.

PAUL: Tja... u lijkt de oude dokter wel, dezelfde ethiek. Nou vooruit, u wilt het zelf. En een advies kan misschien geen kwaad. Ik zal een poging wagen... *(Op dat moment komt Liesbeth binnen, nadat ze geklopt heeft op de deur)*

LIESBETH: Ik moet even wat papieren hier uitzoeken, maar ga gewoon door hoor. *(Liesbeth begint wat met papieren te rommelen uit een kastje of op het bureau. Paul en Arie kijken wat ongemakkelijk)*

PAUL: Goed... dus... eh... Uw "merrie" is dus niet meer hengstig...

ARIE: Precies, *(knikt hevig en schuift wat ongemakkelijk op zijn stoel)* zo kunt u het wel stellen.

PAUL: En uw "hengst" heeft geen problemen?

ARIE: Nee hoor, met die hengst is niets mis. Het werkt allemaal honderd procent bij hem. Wat zeg ik. Tweehonderd procent!

PAUL: Dus daar ligt niet het probleem.

ARIE: Nee, dat zeg ik toch!

PAUL: En... eh... hoe is verder de relatie?

ARIE: Tja, hoe bedoeld je?

LIESBETH: *(Kijkt op van haar papieren)* Wat een gekke vraag inderdaad.

PAUL: En... eh... ze doen wel andere dingen samen?

ARIE: Tja, gewoon de dingen die je doet als je al zoveel jaar bij elkaar bent.

PAUL: Ze slapen nog wel in de zelfde... box

ARIE: Eh... net hoe haar hoofd staat...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto